

omarbejdede det foreliggende Konventionsudkast under Hensyntagen til de af forskellige Regeringer fremsatte Bemærkninger.

I sin Beretning til Raadet angaaende dette Spørgsmaal gjorde den økonomiske Komité opmærksom paa Nødvendigheden af, at Konventionen vinder almindelig Tilslutning, hvorfor det ogsaa vilde være ønskeligt, at Lande, som ikke i Øjeblikket har direkte Interesse for Spørgsmaalet, af Solidaritetshensyn slutter sig til Konventionen.

Forhandlingerne i 2. Udvalg førte ikke til Ændringer af Udkastet paa noget væsentligt Punkt.

Det hævdedes, at Konventionen er oprettet ikke mindst i Hvalindustriens egen Interesse, idet Fangsten har taget et saa stort Omfang, at visse Arter allerede er i Aftagende. Fangsten paastaas i en Aarrække at have været mellem 25—30.000 Hvaler om Aaret.

Konventionen gælder alle Farvande, det aabne Hav som Søterritoriet. Det gør imidlertid ingen Begrænsning med Hensyn til Landenes Suverænitet indenfor det sidste, hvor Regeringerne kan fastsætte de Bestemmelser, de vil, og de kontraherende Parter skal ogsaa selv foretage de Foranstaltninger, som skal tages, for at bringe Konventionens Bestemmelser i Anvendelse og for at sikre, at deres Undersaatter eller Skibe, der sejler under deres Flag, ikke handler i Strid med dem.

Konventionen omfatter kun Bardehvaler. Nogle Arter, som er bleven meget sjældne, forbydes det at fange eller dræbe. For andre gælder Forbudet de unge Hvaler og Hunner, ledsaget af Unger, som endnu dier.

Da Bestemmelsen af, hvornaar en Hval er voksen, synes vanskelig, har man undgaaet den, men søgt ved Bestemmelser i Traktaten at interessere Hvalfangerne i Fangsten af de voksne ved at fastsætte et vist Forhold mellem Lønnen og Jagtudbyttet.

Konventionen gælder ikke Indfødte, som bebor de kontraherende Parters Territorium, naar de kun bruger Joller, Kanoer eller lignende primitive Fartøjer, som kun bevæges med Sejl eller Aarer, ikke betjener sig af Skydevaaben, ikke er i andre Personers Tjeneste end Indfødtes, og endelig ikke forpligtede til at aflevere deres Jagtudbytte til Trediemand.

Det i 1930 i Oslo oprettede internationale Bureau for Hvalstatistik skal modtage Oplysninger fra Hvalfangerne gennem Regeringerne.

Konventionen blev fremlagt til Under tegnelse, inden Forsamlingen sluttede.

Der lægges stor Vægt paa, at alle Lande i Verden skal deltage i Konventionen, for at ikke enkelte Landes Flag skal blive misbrugt, hvis de ikke deltager i den.

I Overensstemmelse hermed erklærede saavel den indiske som den østrigske Delegerede, at deres Lande vilde undertegne af Solidaritetshensyn.

Ogsaa den portugisiske Delegerede meddelte, at hans Regering vilde akceptere Konventionen.

Den australske Delegerede kunde have ønsket stærkere Restriktioner, end Konventionsudkastet fastsatte, idet han ansaa det for nødvendigt ogsaa at begrænse Antallet af Skibe, der gik paa Hvalfangst.

Hertil sluttede den ny-zeelandske Delegerede sig og erklærede, at hans Regering tillige kunde ønske Vedtagelsen af Fredningsperioder, forskellige for de forskellige Arter af Hvaler.

Den engelske Delegerede sluttede sig til Konventionen som et Minimum; han udtalte sig imod et Forbehold, man fra japansk Side ønskede at gøre vedrørende Fangst i det stille Havs nordlige Del.

Forsamlingens Beslutning i dette Spørgsmaal findes gengivet nedenfor i Bilag 3, Sp. 5637.